

door BEATRICE WILLING,

met illustraties van TEN HARMSSEN V. D. BEEK.

Het was een prachtige speelkamer, die de twee verweerde kinderen, de jongen^{en} het meisje, hadden. Als je al die leuke dingen bij elkaar zag, — het poppenhuis, het fort, de heusche draaimolen, met de paarden, de schuitjes en den schommel, precies als op een echte kermis, 't kabouterhuisje, en den winkel met de heerlijkste zuurstokken en dropjes die je ooit geproefd had, — dan kon je maar niet begrijpen, dat die twee zich nog wel 's ooit verveelden, en dat deden ze toch heusch!

„Van al die spullen heb ik 't moois al lang afgekeken,” bromde de jongen, en gaapte met z'n mond zóó wijd open, dat 't maar goed was dat z'n moeder 't niet zag.

En dan pakte hij z'n zusje bij haar vlecht, trok haar de kamer uit, en sloeg de deur zoo hard dicht, dat de witte cyclame in de vensterbank ervan stond te trillen, en haar buurvrouw, de vuurroode geranium, nog rooder werd van boosheid.

„Maak je niet dik!” riep Belke, de mooiste dwerg van 't puntmutsen-volk, en gleeed in een vaartje langs de trapleuning van het kabouterhuis naar beneden. „Als die twee stoute kinderen weg zijn, hebben wij immers veel meer pret, samen! Wij hebben meneer-ik-verveel-me-zoo en juffrouw-wat-zal-ik-nou-gaag-doen heusch niet noodig om fijn samen te spelen! Vooruit, we doen kermisje!”

Dat was er me een, die Belke!

Over al de dwergen, de poppen en de speelgoedbeestjes speelde hij de baas; ja, zelfs de deftige meester uit de poppenschool en de soldaten uit 't fort, moesten zich wel door hem laten ringelooen, zóó brutaal was hij! Zijn heele pak, z'n roode puntmuts en zelfs z'n zachte vilten schoentjes waren beladen met gouden belletjes, en daar was hij ook maar niet eventjes trotsch op! Zelfs als hij kattedwaad uithaalde: belletje trok in 't poppenhuis, de zuurtjesflesschen uit den winkel leegsnoepte, of den meester met z'n stevige handen bovenop 't hobbelpaard in den draaimolen plantte, nèt als die bezig was strafwerk op te geven, dan nóg hoorde je de schelletjes rinkelen, en Belke's stem ratelen, want groter babbelkous dan hij kon je in de heele speelgoedwereld niet meer vinden. Met iedereen maakte hij praatjes, behalve met de kinderen en groote menschen, omdat die kaboutertaal niet verstaan. En met de witte cyclame vlotte 't ook niet erg. Die stond maar met gebogen hoofdje, of ze niets in de wereld had te doen dan te luisteren; en gaf hem nooit antwoord. „Ze is te fijn,” zei de roode geranium. „Ze kan niet tegen dat geschel en geratel van jou, Belke. Zoo'n mooie witte bloem is ook maar niet de eerste de beste.”

„Ze is een ouwe zeur,” kwam Belke oneerbiedig. „Wie geeft er nou niet om mij! Ik ben de baas over al 't speelgoed, en zelfs de kinderen vinden me zóó mooi, dat ze me als versiering aan hun Kerstboom willen hangen. Ik ben niet de eerste de beste, zeg dat liever!” En hij klom door den schoorsteen van 't kabouterhuis naar binnen — want door de huisdeur kan iedereen wel gaan — en de dwergenkok, die voor de kachel stond te koken, was niet eens verwonderd, toen zijn baas, rinkelend en wel, met z'n voeten in de chocoladepap terecht kwam. „'n Beetje warm, maar lekker zoet,” vond Belke, en likte gretig z'n schoen af. „Eten we nog niet?”

Maar toen de nacht kwam en alles in de speelkamer sliep, vond hij 't toch wel 'n beetje naar, dat de cyclame niets van 'm wou weten. Daar stond ze, en keek naar de maan, en leek nog witter dan overdag. Buiten klingelde een kerkklok. „Bijna zoo mooi als mijn schelletjes,” zei Belke, die nu eenmaal nooit zijn mond kon houden. „Jammer dat 't alweer ophoudt. Maar wat is dat”... Verschrikt hield hij zich stil. Dwars

door 't venster vloog een gouden bal, die rakelings langs de cyclame schoot, en voor 't kabouterhuis bleef liggen. En juist wou Belke zijn bed uitspringen om 't glanzende ding op te rapen, toen door 't gat in de ruit, langs een manestraal, een zoo schitterend wezentje binnengleed, dat Belkes adem er even van stakte. Een klein wit meisje was 't, met een heele massa wapperende gouden haren, die zoo ver naar voren vielen, dat je niets van haar gezichtje zag. Ze vloog op den bal af, raapte 'm op, sloeg toen haar arm om 't gebogen kopje van de cyclame, en fluisterde haar wat toe.

Maar „sapperdekriekjes! Daar wil ik meer van weten!” riep Belke, die z'n adem weer terug had gekregen, sprong op den grond, holde naar 't raam, en... „rrrt” hoorde hij, en weg was 't meisje met den gouden bal. Of hij al tuurde en tuurde, en z'n rinkelmuts een heel eind door 't gat van 't venster stak, 't hielp niets. Geen tipje van de gouden haren zag hij meer. Alleen de hoge bergen, en de maan die hem uitlachte, en een leelijk groot stekelvarken dat langzaam aan kwam waggelen en hem spottend met z'n valsche kleine oogjes aankeek. „Dat valt je niet mee, hè meneer drukteschopper!” grinnikte het. „Dacht je dat Klepelkindje naar beneden was

gekomen om jou op te zoeken? Dat wou je wel! Ze kwam enkel maar haar bal halen, hoor!" — „Waar is ze heen, en wat moet ze met dien bal," wou Belke vragen, maar 't leelijke dier was al bezig den berg op te klauteren, in de richting van een klein kerkje, dat heel alleen boven op den top stond.

Verdrietig trok Belke zijn hoofd naar binnen. Maar wat was dat? De witte cyclame hilde! Aan al haar blaadjes hing een groote heldere droppel.

„Wat scheelt jou, ouwe," vroeg Belke gemoedelijk. „Je bent wel niet een van de gezelligsten, maar ik kan je toch niet goed zien huilen. Maar de cyclame liet haar traantjes nog harder stroomen en gaf geen antwoord. „Ik zal 't je maar vertellen," zei de geranium toen. „'t Is om Klepelkindje, dat is een vriendin van de cyclame, weet je. 't Is een heel ongelukkige geschiedenis. Klepelkindje woont daar in de hoogte bij de kerk. Zij is het, die iederen dag de klok luidt. Maar nu is er dat booze stekelvarken, dat haar op alle mogelijke manieren kwelt, omdat hij haar eens ten huwelijk heeft gevraagd, en zij hem niet wou hebben. Uit wraak bewaakt hij haar nu als een gevangene. Den klepel van de kerkklok heeft hij weggemaakt, alleen om haar te plagen, en omdat de klok natuurlijk toch geluid moet worden, kaatst ze er nu met haar twee gouden ballen tegen. Een ervan miste zoeven, en rolde hier naar binnen. En nou heeft dat ellendige dier gezegd, dat wanneer ze met Kerstmis niet voor een echte klepel in haar klok heeft gezorgd, hij haar met huid en haar op zal eten. Ja, dat zei hij heusch!" En de geranium knikte met haar roode kopje, en liet verdrietig haar bladen hangen. Maar Belke schudde zijn schelletjes, sprong weer in de vensterbank, en riep: „Dat zal nooit gebeuren! Ik zal haar redden! Niet alleen een klepel, maar een geheel nieuwe klok zal ik haar brengen. Die mag ze dan hebben, en dan krijgt ze mij erbij, want ze is een lief meisje en, ik wil haar tot vrouw. Ze zal wát blij zijn. Zoo'n mooie kabouter vol gouden bellen te krijgen, inplaats van een stekelvarken. Wat denkt jullie ervan?" Maar toen begon de cyclame plotseling te spreken. „Wees verstandig, Belke," zei ze zacht. „Daar kan niets van komen. Klepelkindje zou alleen van je kunnen houden als je stil kon zijn, en dat kan je niet, met je gerinkel en je geratel. En dan zou je 't stekelvarken, dat een booze geest is, moeten verslaan. Dat kan je ook niet! Ga naar je huis, en eet je havermost, want 't is al ochtend geworden, en ze zullen op je wachten."

Maar Belke ging niet. Hij had zijn hoofd weer door 't venstergat gestoken, en wenkte een koe, die langzaam aan kwam kuieren, haar groote bel om den hals. „Zeg juffrouw Dommelkop!" riep hij. „Mag ik je bel hebben?"

„Wat moet je met een bel, die drie keer zoo groot is als je zelf bent?" vroeg juffrouw Dommelkop wantrouwig, „niet dat ik 't zware ding niet graag kwijt zou zijn. Maar . . ."

„Kom, zeur niet," zei Belke ongeduldig. „'t Is een bruidscadeautje voor m'n meisje." „Als belooning zal ik 't hooi voor je wegpakken dat de kinderen met St. Nicolaas in hun schoenen voor den schoorsteen leggen. Daar gaat-ie!" Met 'n plof stond hij op den grond, sneed met zijn zakmes den leren band door, waarmee de bel om Dommelkops hals zat, liet haar handig over zijn hoofd wentelen, en daar klauterde hij met 't zware vrachtje 't bergpad op. 't Viel niet mee, want de bel was zóó groot, dat ze den heelen kabouter bedekte, zoodat alleen zijn voetjes nog te zien waren. Maar Belke stapte dapper door, al kon hij niet zien waar hij liep. Zoo klom hij verder, tot hij plotseling een schaterend gelach hoorde, en een hoog stemmetje dat vroolijk riep:

„O, neen maar, kijk nou toch 's! Daar komt een koeienklok met voetjes aan!"

„Dat denk je maar!" hijgde Belke, gooide de bel op zij, kroop er uit en stond toen, trotsch recht op voor . . . 't stekelvarken!

Van Klepelkindje zag hij alleen een glimp van haar gouden haren, zóó vlug ver-

dween ze in de deur van de kerk, die ze dicht had gegooid als Belke er niet gauw zijn voet tusschen had gezet. „Zeg, meiske-Goudhaar, wat doe je toch mal,” zei hij boos. „Kom toch 's te voorschijn. Ik kom je een nieuwe kerkklok brengen en ik wil je tot bruid hebben. Zag je me dan niet?”

„Jawell!” klonk het liefste stemmetje, dat hij ooit gehoord had. „Ik heb je wel gezien, en ik vind je ook wel lief, Maar als je mijn bruidegom wilt worden, moet je me een nieuwen klepel brengen, en die heb je niet.”

„Ha, ha, ha!” lachte het stekelvarken. „Weet je wat hij je brengt? Een koeienbel! Heb je ooit zoo iets dwaas gezien? Een koeienbel als kerkklok! Neen, kleine slimmerik, je bent nog niet slim genoeg. Als je mij verslaan wilt, dan moet je een klepel brengen, een zuiver gouden klepel. En als die er met Kerstmis niet is, dan zeg ik „hap” tegen je bruid en dan . . .” — „Houdt je leelijke stekelsnuit,” schreeuwde Belke, buiten zichzelf van angst en woede. „Dàt zal nooit gebeuren! Klepelkindje, als ik je dat ding dan breng, mag ik dan blijven, en wil je me dan je gezicht laten zien?”

„Ja, Belke,” kwam het stemmetje weer. „Maar alleen als je al die schellen af doet, en zoo stil kunt zwijgen als mijn vriendin, de witte cyclame. Dàn wil ik je bruid zijn, en dan zul je mijn gezicht zien. Zul je dat kunnen?”

Maar Belke schudde verontwaardigd zijn hoofd; wat dacht ze wel, zijn mooie bellen weg en z'n mond houden, hij die zoo prachtig praten kon? Rinkeldekinkeldekinkel”, schudde hij zijn schellen 's extra. „Dàt nooit! Dan maar niet, Klepelkindje!” Nog even keek hij door den kier van de deur. Ze hield allebei haar handjes voor haar gezicht; druppelde daar heusch een traan?

Weg liep hij, zoo hard hij kon den berg af. 't Meisje met de gouden haren zou hij vergeten, een ander zou haar dien klepel wel brengen, en hij bleef de baas van 't kabouterhuis. —

Daar was alles in rep en roer. De kinderen waren gekomen, en namen Belke mee om hem in een nieuw roodzijden pak te steken, waar zijn belletjes eens zoo mooi op stonden. En toen de sneeuw begon te vallen, en Kerstmis naderde, kwam er een groote boom, die er iederen dag schitterender uit ging zien, zooveel glinsterende nooten en gouddraad en gekleurde ballen hingen er aan. Of Belke trotsch was! Hij was de eenige van de vriendjes uit de speelkamer die naar de zaal waar de Kerstboom stond, verhuisd was. Hij, en dan nog de witte cyclame, die de tafel mocht versieren. Erg veel aan Klepelkindje denken kon hij niet eens, zooveel was er te zien en te rinkelen en te praten

met alle flonkerende kennissen die boven en naast hem aan den boom hingen. Ze vonden hem allemaal zoo mooi, en geen wonder! Hij was dan ook een prachtstuk van een kabouter.

En de avond zelf, toen de kaarsjes aan werden gestoken, en alle menschen om den boom kwamen staan! Ze konden maar niet genoeg kijken naar den goud glinsterenden

kabouter, en Belke, stralend van plezier, klingelde zijn vrolijkste deuntje, dwars door de Kerstliedjes die de kinderen zongen, heen. En hij dacht, of hij nu nét zoo mooi

zou blinken als de sterren die hij door 't open raam aan den donkeren hemel zag flonkeren. Tot 't plotseling was of er een ster viel, een lichtstraal flitste naar beneden, en in de vensterbank stond Klepelkindje in haar witte jurk, met heur gouden haren als een gordijn voor haar gezichtje. Ze hield in haar handen twee gouden ballen, die ze naar den Kerstboom gooide, waar ze dadelijk keurig aan een tak bleven hangen.

„Hier zijn mijn ballen, Belke,” zei ze zacht. „Ik heb ze niet meer nodig. De klepel is niet gekomen, en als ik om twaalf uur de klok niet kan luiden, dan is 't gedaan met me. Goeien nacht.”

Klepelkindje was weer verdwenen. Niemand in de kamer had haar gezien. Maar Belke deed iets wat hij nog nooit in zijn leven gedaan had: hij zweeg. Hij keek naar de witte cyclame, die stil haar hoofdje boog. Ze zei niets, maar wonderlijk genoeg wist hij wat ze wilde, zonder dat ze sprak. Zacht liet hij zich van den boom

op den grond glijden, liep naar de brandenden haard, rukte één voor één al zijn prachtige gouden bellen af, en gooide ze in 't vuur. Ze krompen samen tot een massa, en vormden zich toen tot een lange gouden staaf. „De klepel,” dacht Belke blij, en trok zoo maar met zijn handen de gloeiende staaf uit 't vuur. Wat gaf 't, of hij zich pijn deed, als hij Klepelkindje maar van dat afschuwelijke stekelvarken redde!

Hij stond op om de cyclame nog eens te groeten. Maar die had haar kopje geheven, plotseling vloog de bloem van den steel, en veranderde in een witte duif, die Belke op zijn rug nam, en nu over de sneeuwvelden naar den bergtop droeg, waar Klepelkindje buiten bij 't stekelvarken stond dat zijn blinkende tanden liet zien, en gromde: „Je uur is bijna geslagen. Je kunt de Kerstklok niet luiden; nog drie minuten en dan . . .” Klepelkindje huilde, net als dien dag toen Belke van haar weg was gegaan. Nu sprong hij zwiingend op den grond, en liep zacht, zoodat ze hem niet merkte, de kerk binnen, waar hij den klepel in de klok hing. „Nu maak ik dat booze beest nog even onschadelijk, en dan ga ik stil weg, want Klepelkindje is te mooi om de bruid van zoo'n gewone kabouter te zijn!” dacht hij.

Hij naderde 't stekelvarken, en hief de hand op. Maar op 't zelfde oogenblik begon de Kerstklok te luiden en zóó prachtig klonk den gouden klepel tegen de gouden klok, dat Klepelkindje en Belke beiden in de sneeuw knielden. 't Stekelvarken, dat bij de eerste klank van de klok recht overeind op zijn achterpooten was gaan zitten, stak zijn spitsen snuit in de lucht en gaf een langen gil. Toen rekte hij al langer en langer, zijn romp werd een hoogen stam, zijn stekels spreidden zich wijd uit en veranderden in dennetakken, totdat er van 't booze beest niets meer over was, en er een mooie denneboom voor hen stond. In den top vloog de witte duif die de cyclame geweest was, en toen begonnen de sterren als een zilveren regen uit den hemel te vallen, en zich overal op de groene takken van den boom vast te hechten.

Daar stond nu de mooiste Kerstboom die ooit geweest is! De gouden klok zong door. En Klepelkindje streek zich de haren uit haar gezicht, zoodat Belke recht in haar stralende blauwe oogen keek, legde haar beide handen in de zijne, en fluisterde: „Alles voor jou, Belke.”

